Rommet jeg er, rommet jeg føder

↖
Julie Barfod

Metode

Metode (2023), vol. 1 *Deep Surface*
ISSN 2704-0550

ROM

Rommet jeg er,
rommet jeg føder

av Julie Barfod

Prolog

Tenk på alt dette som rom;

kneskåla di, blodbanen, din mors munn. Et mykt smør, en bekk. En klippe, en kjapp gipsvegg, en gyngestol. Et tova ullstykke, en krittegning, et enkelt eple, et bankende meitemarkhjerte. En rødduftene tulipan, ryggmargen din.

For å komme deg inn i rommene kreves det visse ting av deg;

du skal kanskje skalere deg selv opp og ned i størrelser, endre form, forandre konseptet du har rundt din egen kropp. I møte med ukjente materialer, kan du lære deg andre bevegelser, lukke ørene for din egen puls og lytte fra andre siden av rommet. Treffer du en ugjennomtrengelig overflate, må du kanskje tenke nytt; prøv å myse med øynene, snurr tre ganger rundt og bli i svimmelheten, nyt den kanskje.

Ting åpner seg;

du kan bevege deg innover og plassere livet, kroppens hovedaktivitet, der du ønsker. Alle steder du får utfolde deg og undersøke har overflater som omslutter deg fullstendig, blir vegger som møter huden din direkte eller indirekte. Kjenn etter; et kjølig gulv, en kunstig aroma, en lett bevegelse, en velsmakende vegg – du kan spise deg et rom!

Fra dette rommet;

kan du vende deg mot verden igjen. Nå som rommet er åpent kan du gå inn og ut som du vil, bli ulike ting som gjensidig skaper hverandre. Kanskje har du en sekk. Du kan bære den med deg, samle små deler du finner i et rom, for så å spre dem ut i et annet rom.

Du er hverken på innsiden eller utsiden;

du har løpt frem og tilbake mellom alle rommene og tingene du la igjen her og der har fått sitt eget liv og varme – som om grensene var verken overflater eller luft, men en rugene fugl.

Vi deler og deles, deles og deler

(Hånden vekker huden)

(Kjøttet løftes, blodet engasjerer seg)

(Jeg lukker øynene og bader i en form)

Halsen strekkes
hodet legges høyt over skuldrene
Magen svever
eller graver
mister vegg, tak, gulv
Av og til kommer det ord som *hudvenn*

Informasjon trekkes innover
lagres i et midlertidig materiale
som utåndes
gjennom hudens hull
Stoffet som snakker

til spedbarnets hender
som bærer lukten av søt melk
og leder barnet til brystet

(Hudskjelettet knytter seg
Kroppen lukkes
og produserer usynlig innhold
Hånden knar;)

er det bare overflaten som stadig flytter seg?
Kan huden gi innsiden?
Sjela mi deler rom med kroppen
Et fortykket materiale
et rom å tro på
Jeg finnes i formen, men når ikke inn
Jeg må helt inn i nøtteskallet for å finne personligheten min

Er det et spørsmål om hva som finnes?
Hva finnes?

Cellas lille rom
Fettkammeret
selvbildets sentral

Jeg spør, kjære beholder, hva betyr du under deg selv?
Du som begynte som bare vegger
Alt som følger
stammer fra din første beleiring

Og når tenkte du på livet?
Alle de skjøre geléklumpene
som begynte å bevege seg inni deg
Som skulle mene noe
om den livs-innhegninga
du bygget rundt dem

Konstruksjonen var ny
Den skapte forskjeller i det forskjellsløse
Protocelle, ble du inspirert av verden som fødes ut av kaos?

Hinsides grensa satt en kvinne
med kunnskap om ytre ting
Det lille skinnet ville bli en pose
og beskytte de løse delene

Fødselen ble satt i gang
Delene delte seg og delte
delte seg men delte alt
mens de delte seg i deler

Kroppen som gjemmer seg i kroppen

(Det begynte å (Plutselig kunne vi berøres) prikke i kontaktflatene)

livet ligger
som en tynn stråle
og vibrerer
En lydløs embryonalvirksomhet
til det etter hvert får tyngde
og svangerskapsfølelse

Et bølgespark
En indre hånd
Kroppen samler seg rundt babybeinet
Vi velter sammen i vannets vugge

Miniatyrmassasjer presser seg på organenes oppsetning
Magemuskler deler seg som scenetepper

I en katalog avbildes huset ditt;
en hodeløs, beinløs kvinne
Det er gjort oppmålinger av magerommets tidvise utvidelse

(Det gjemmer seg et menneske
og mange kropper inni meg)

Jeg er en svaiene jolle
dønninger skylles over deg
Du vekkes av vannet
Rører og røres

Før vi fødes er livet en gyngende tilværelse
og så snart vi forlater dette rommet
er det i bevegelsen, i vuggingen, vi føler oss hjemme

Du åpner øynene for første gang
og puster mot huset
Fra en elastisk tilværelse med rytme og behov
er du plutselig et stoff

Vugge vegger, *vuggevegger*

Et tøystykke rister i vinden

og klapper mot ytterveggen

Dagens ro er ikke det som står stille

men det som rører seg

På en halvmyk madrass, i rammen av et furupanel, i rammen av et rom med grønne akrylmalte vegger ligger jeg. Vår kjære betongkasse. Nå når våren endelig kom, er det som å bo oppi en nyvaska salat, sa han. Jeg tenker på alle bygårdene som står så støtt, og hvordan det er å føle seg så lett i forhold til dem, så bevegelig uten evne til å bevege.

(Det som i stillhet forsvinner)

Bare noen dager gamle er de de vakre peonene som var krummet i rike kuler. Den slappe begerbladmuskulaturen glipper nå blomsterblader ned på bordet gjennom dagens forløp.

Her ved bordet sitter jeg hele dagen. I huset vårt, livsrammen som får meg til å tro at verden står stille. Selv vindusflatene, der jeg ser hustak og trær og regndråper og solstråler, står stille som bilder over hva som kan finnes der ute. Et stabilt utsnitt, hjemmet vårt.

Vi bor

i denne urørlige beholderen og jeg vet de er der alle sammen, flatene som møter meg hver dag. Men her jeg sitter ved bordet forsvinner de én etter én.

Klærne mister stoff Lufta flyttes Veggene som omkranser meg dempes, avtar. Bygårdenes stille skall klistrer seg til vinduet som et frimerke.

Et blomsterblad

treffer igjen bordflaten. Det er kanskje en time siden sist. En bestemt og blekblå bevegelse. Denne lille muskelen. Som om den er min mage. Jeg tenker på båtdesign. Båter er designet for bevegelse. De har ofte kvinnelige navn.

(Jeg seiler rundt i hjernevæsken og finner vuggende vegger fra fortiden)

Alle sengene i huset byttes ut med vannsenger
Der ligger vi på skvulpende madrasser i et 1800-talls sveitserhus
og kjenner bygningskroppen svaie i knirkende takt med vinden
Ved skjenken, et skutemaleri av barken Pamelia.

I en stor sal danser minst 50 mennesker. Som en romlig massasje bearbeides bygningskroppen.
Det går an å smelte et rom.

I små rykk kjenner jeg meg endelig hjemme
Taket og kråka
De små klørne på hoppende stilker
Suppa er spist og tennene fikk slappe av

Jeg besøkte en gang en eldre kvinne
som bodde i et hus fult av vinkler og innholdsrike kroker.
Jeg oppdaget et lite trekantformet vindu i det ene hjørnet.
Det var svakt tiltet og lå kun noen centimeter over gulvet.
Hun sa, vinduet er for katter og babier.

Jeg blir liggende i en hengekøye og føres tilbake til et kroppslig minne
Armene som gynger spedbarnet
Et håndverk som inneholder alle aspekter av tillit
holde, falle, bli tatt imot.

Jeg ble stående å lure på om bygget var like usymmetrisk og ujevn
på innsiden som på utsiden.
En forbipasserende ba meg inn, viste meg ganger, dører og fellesrom
‘i dette rommet behøver du ikke krykker, alle må krabbe!’
Vi klatret videre over en bakke i stua
sklei ned til en balkongdør
og gikk ut på et jordbelagt gulv der vi hadde utsikt ut over byen

Et kraftig skjelv setter lyd til fødselen
Jeg er et mykt hus

Gnisse, gro

Barnet faller
strengen kappes
To tydelige mager

Et kutt
En fyldig forbindelse
Blodet vet om ubehaget som bygges opp før skriket
spres i begge kropper

To tørre lunger puster i luftas gamle basseng
Gjennom neseborene folder jeg livet ditt inn i mitt

Vi flettes i søvn
Kroppsdeler fremstår
og begynner
like nær den fremmede som seg selv

(Kanten) (er der vi møtes) (og skilles)

Friksjon skjer mellom to flater
og er en kraft
som hindrer oss i å bevege oss
fritt i relasjon til hverandre
Varme utvikles

Kropper brer om seg med kruseduller og vibrasjoner
Din lille beholder lukkes og åpnes
tar imot og avstøter
men overflommes alltid
Du står som en luftflukter på gulvet;
damper, skifter farge

Du bygges
gnisser
og gror et rom
med vegger som gjennomstrømmes
Er det støtene mot overflaten
eller reisen igjennom som lærer oss å føle?

Melkeknuter

((Skriket stiger og bryter gjennom gulvet
Lyden stikker som små nåler gjennom madrassen
Før jeg rekker å løpe ned trappene
kretser armene i bane rundt barnet))

To kvinner snakker om Gud
Hverdagshendene rundt et dekket bord
En mor gir kroppen til føde

Melk strømmer til munnen og fyller formene

Melk til sirkulasjon og sirkus
Melk til bindevev og brusk som stivner
i en karusell av bein og knokler
Melk til underhudens negleseng
Senga er ei rot
Melk til ytterfalangens vekstsone
der levende celler dør
Melk til cellene som forhornes
og stiger opp av huden

((Jeg våkner opp av at noen små spisse negler skraper meg langs kinnet
Deretter et slag, en rund hel hardt mot panna
Nattens drøm fremkaller seg som et kremet tårn i barneansiktet;
et høyt kakestykke på en vanlig hvit tallerken))

Strålene mine veves i deg
Beina dine pisker melk til krem mens du sover
Spisesøvnen knytter
pjusketråder i tette knuter

Jeg sirkulerer i konstruksjonen din
og omdannes
til ditt materiale
Magen din er en gruppe
med motstand

Søster brød

Kroppen er et brød
Du er deig
Jeg eltes i deg
Vi er klebrige og spiselige

Du ruller deg mot underlaget
og samler flater
Kroppen er et lim
Bakken bakes i kroppen

Jeg er en formbar klump ladet med energi
Du vedlikeholder min myke masse

Fiber hvelver i kroppen din
Små kornslag i blodet
Det drysser informasjon omkring deg
Jeg er en kjevle

Mel og salt og vann
Vi er et familiebrød
en slektsalkymi
Her er husets bakebolle
og dine søsterbrød

Husene har rekkefølge
brødene ulike oppskrifter
I firkantformer
er vi beskyttet fra det som biter
I hagen er alle smulene

Sive, klukke, sipre

(Bergen storsenter fem dager etter fødsel, om noen timer et nytt år
Med lekkende bryster flyter jeg rundt med mitt opprevne underliv på en rosa badering over en endeløs labyrint av bastante kvadrater)

Forklar meg noe som ikke har overflate:
Kveldene i magen
har ingen grenser
Materialet er flytende
og har en rytme som gjentas
og ombestemmer seg

Fortell meg hva vann er:
Et avskåret land
en høflig holme omgitt av sinne
Et skum
som forlater kroppen

Gi meg en naken sannhet:
Det er himmel under deg
spør føttene
Solen er ikke satt i system
Stråler er kaos
Dessuten er solen våt

Beskriv ditt forhold til ting uten overflate:
Jeg tror det går an å være et hav
og en tanke ingen tror på samtidig
Jeg liker hvordan stemmen din skjelver
og treffer meg med usikkerhet

Kroppen drikker livet
og blir et bløtt skall
som lekker og skvulper
ut i kartongen vi bor i
Bare le du
mens du prøver å lage en firkant av fritt vann

Jeg tvinger et lokk
på volumet som bygger seg opp
Spenningen mellom innside og utside øker
En bokstavsuppe skvetter ut
Det var bare ord

Spyttet er også et språk
Jeg kjenner det i måten det treffer meg på

Jeg har flere verktøy i hendene
Jeg moser plommene inn i duken
Hamrer løs på tøyfilla som er stappa med kål
Saft og farge spruter

Porene mine dekkes med leverpostei
Jeg hiver av meg kjøttsløret
og baker en flyktig marengs
Jeg ser busene dine
De er kullsvarte
ligger på fingertuppene og lurer på hvor de skal

Overflate(be)handlinger

) Barnet vrenges
Fenomenet varer i noen minutter
Overflatene vi viser henne
omslutter henne ikke lenger (

Vi hjelper hverandre
smører veggene tilbake igjen
med leire
med sand
med mel

Hun legger ansiktet mot gulvet
undersøker hver bakterie i treverket med tungen
Smelter inn i underlaget og blir en planke

(Et insekt kamuflerer seg;
blir et landskap, et ustrakt dyr
Jeg føler meg som en flue på veggen
plassert på en overflate jeg sjelden kjenner
Og om jeg husker hvor jeg var
var jeg vel ikke en del av det)

Her oppe ved øyene
synes alt
og overalt kan du se meg
Som maten på det blådekorerte porselenet

Det motsatte av friksjon
er å skli på designet
Det praktiske gulvet får alt til å gå så raskt
Øynene mine glir gjennom rommet
som speilegg på teflon
Motstandsdyktighet handler om å holde seg uberørt
Å bli en glatt fremmed

Det går så fort at det blir skummelt i ansiktet, sa du
Vi suser forbi dagen
som et løst pulver
Skvetter litt vann på for å samle stoffene
klesvask
oppvask
brødbakst

Jeg spinner nattasanger
Forsøker å feste melodien til vaskemaskinen

Jeg går ut

gangen går i meg

Mørket samler alt til én flate

“I understand this work as an outline, a dramaturgy seeking its form, of a poetic work of words dealing with the notion of surface through personal reflections embedded in the experience of being in the world as a body, as encountering other bodies, human and non-human. It seems to be divided into sections based on location, in some sense, a certain relation to a certain place, or architectural condition, at a certain time, with a distinct relation to a lived experience.”

“I appreciate the ‘idea’ that somehow through words this work could create a phenomenological experience within the reader, which in itself is an exploration of the notion of surface.”

- Jakob Oredsson, author of “Surfaces Surfacing,” *Metode* (2023), vol. 1 Deep Surface

“I’m not sure how to present on the website. I like that it is text and don’t feel the need for images, because there are a lot of images evoked in the text.”

- Jenny Perlin, author of “Subterra Castle,” *Metode* (2023), vol. 1 Deep Surface

“Eg tenkjer at eg ELSKER denne utruleg fine vogginga —:)— mellom kroppen, fødsel, hud etc. og eg tenkjer du kan introdusere dei ulike elementa tidleg, og skifte mellom dei gjennom teksten, ikkje tenk liniært, det tenkjer eg teksten din motstår ganske enkelt.”

“Forma utfordrar, og berre fortsett, større, meir. Å la formen – reint formalt – på teksten gli saman med det visuelle, vil gje teksten ein eigen logikk”

- Marius Moldvær, author of “I will acknowledge the Shallowness of my depth. An autoimmune, spontaneous prose essay,” *Metode* (2023), vol. 1 Deep Surface

Siter teksten:
Julie Barfod, “Rommet jeg er, rommet jeg føder,” *Metode* (2023), vol. 1
‘Deep Surface’

Metode

Metode (2023), vol. 1 *Deep Surface*
ISSN 2704-0550

ROM